

általunk ismert aktív tevékenységében közösségünk élén, s azt a közösséget, amelyért dolgozik, az Erdélyi Örmény Gyökerek Kulturális Egyesület tagjait szeretetben, békességben.

Bálintné Kovács Júlia

Adatok a magyarláposi örménymagyarokról

9. rész

Rendhagyó lesz ez a "fejezet" Magyarláros örménymagyarjairól. Szerencsére számos jelentkezés, visszajelzés érkezik hozzám, ezért arra gondoltam, célszerűbb lenne, ha összegyűjteném a hozzám érkező új adatokat, fényképeket, beszámolókat, felkeresném a jelentkező új adatközlőket, és akkor folytatnám beszámolómat az egyes családokról. Nem szeretném leszűkíteni csak a magam családjára, tehát a Kovács ág történetéről később írok. Most csupán jelzésszerűen szólok a többi családról, és várom a kiegészítéseket.

A már idézett 1941-es kiadású *Magyar Városok Személyi Adattár* 47. oldalán például ez áll: "Beszenszky Antal dr. tb. vármegyei főorvos, városi tiszti főorvos, Dés. Született Domokoson (Magyarláros szomszédaluja. B. K. J.) 1864-ben Kolozsvárott végezte az orvosi fakultást. Magyarlároson mint járási orvos kezdte meg működését, 1917-től 1931-ben bekövetkezett haláláig. Legkedveltebb belgyógyásza volt a megyének. Rendkívül sokat és önzetlenül fáradozott a szegény sorsú betegek érdekében. Orvosa volt a kerületi munkás biztosítónak is. Egyéniségére jellemző, hogy a vele való érintkezésben a legsovinisztább románok is a magyar nyelvet használták. Hivataloskolása alatt példászerűen intézte a közegészségügyi teendőket. Özvegye: krasznai *Szabó Anna*".

Eddig a könyvből másoltam - írja levelében kedves Böske barátnóm, majd így folytatja: "A Beszenszky családról sokat tud mesélni egy 84 éves ismerősöm. A család utolsó Láposon megforduló tagja Beszenszky Jancsi volt, aki a földjeik ügyében járt itt. Erről az ágról keveset tudok hivatalosan."

Írni fogok még a Moldovánokról, a Dragománokról, a Tulicsokról, a Kovácsokról és a község nagy mecénásairól, a Voithokról is. De most tartsunk kis szünetet és adjunk teret azoknak a barátainknak, akik tollat ragadtak és írtak családjukról, sőt *Berecz Edgár* barátunknak, aki Örményországba is el szeretett volna jutni, hogy még többet megtudjon e népről. Most átadom a szót nekik, a magyarlárosuktól pedig türelmet és további adatokat, fényképeket kérek.

Vízi Ildikó

Székelyörmény családi gyökerek nyomában

Bálintné Kovács Júlia telefonált, hogy olvasta keresztanyámról írt cikkemet a kolozsvári Szabadság című napilapban, s biztos benne, hogy keresztanyám, *Csíky Irén* óvónő örmény származású. Valóban így van - erősítettem meg feltevését, hiszen édesanyám félig székely, félig örmény volt. Keresztanyám, *Csíky Irén* (1880-1970) édesanyám nagynénje, és anyai nagyanyám *Csíky Gabriella* (1883-1979) törzsgyökeres erdélyi örmény, római katolikus családból származtak, mind anyai, mind apai ágon. Sokat meséltek az örmény családfáról, így tudom, hogy anyai részről az örmény ükszüleim *Csíky István* és *Szentpéteri Mária*, valamint *Meskó Dániel* és *Lengyel Karolina* a XVIII. században telepedtek le közép Erdélyben, Kőhalomban.

Nagymamám *Csíky Gabriella* aki 96 évet élt, családi ereklyeként őrizte meg a régi dokumentumokat, fényképeket az örmény ősökről. Így birtokomban vannak az örmény dédszüleim latin nyelvű keresztlevelei, amelyeket a gyulafehérvári Római Katolikus Püspökség bocsátott ki.

Konzervatív beállítottságú vagyok, mindig is érdekelték elődeim, mind a székely, mind az örmény oldalról. Az örmény családi gyökerek nyomában az 1840-es évekig tudok visszamenni az időben. Szeretem az időutazást, a régi iratok, fényképek nézegetését. Anyai ágon örmény dédszüleim a meglévő születési bizonyítványok alapján a következők: *Csíky József* dédnagyapám, született 1844. május 22-én